

Megan Chance

Zrodená z trosiek a popola

Megan Chance

Zrodená z trosiek a popola

Megan Chance
Zrodená z trosiek
a popola

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 82. publikáciu

Z anglického originálu *A Splendid Ruin*, vydaného vydavateľstvom Lake Union Publishing,
Seattle v roku 2021, do slovenčiny preložila Radka Smržová.

Jazyková redakcia Hana Brunovská
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 360
Tlač TBB, a. s.

Copyright © 2021 by Megan Chance
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Cover design by Shasti O'Leary Soudant

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Radka Smržová, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-236-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-235-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-234-6 (print)

*Venujem svojim sesterniciam
a bratrancom:*

*Polly, Stevenovi, Veronice,
Morganovi, Shanovi, Evanovi,
Emmalee, Zii a Ani*

PRVÁ ČASŤ:

Tajomstvá

SAN FRANCISCO, JÚL 1904

1. kapitola

Keď som dorazila do panského sídla na vrchu Nob Hill, ktoré patrilo tete Florence a jej manželovi Jonathanovi Sullivanovi, od zdrvujúcej rany osudu ho delil ešte rok. V tom čase som však bola taká naivná, že som verila srdečnému privítaniu svojej rodiny.

Pred dvomi mesiacmi mi zomrela matka, nikoho iného som nemala. Vedela som, že veriť môžem výhradne sebe. Podcenila som však omamnú silu bieleho mramoru a troch poschodí okien, ktoré sa trblietali v popoludňajšej slnečnej žiare prerážajúcej hustý závoj hmly, opojnú vôňu ruží, koní a mužského potu, rozpínajúc sa v páľčivom lepkavom vzduchu. Keby som vedela, čo ma v tom dome čaká, všetko by som urobila inak. Lenže toho dňa ma muži, ktorí nosili stoličky, škatule i debničky po mramorových schodoch a okolo stĺporadia pred hlavným vchodom, príliš uchvátili, aby som odhalila pravdu ukrývajúcu sa za peniazmi a mnohotvárnosťou Sullivanovcov.

Kočíš mi položil kufor na príjazdovú cestu vysypanú bielym štrkom. „Kufor vám odnesie lokaj,“ povedal a vrátil sa ku koňom. „Vaša teta vás očakáva.“

Fíha. Spýtavo som zvrátila obočie, ale kočiš sa opäť posadil na svoje miesto a vzdialil sa do stajní. Nechal ma uprostred toho celého povyku stáť tam samu, v neistote.

Mama mi nikdy nepovedala ani slovko o tom, že pochádza z bohatej rodiny, ani raz za všetky tie spoločné roky utrpenia. Dokonca ani raz nespomenula, že má sestru. Nemala by som sa veľmi čudovať, skrývala totiž mnoho tajomstiev. Ale toto... Prečo *o tom* mlčala? Možno nevedela, ako sa jej sestre darí. Navrávala som si, že inak sa to nedá vysvetliť.

Ani vo sne mi nenapadlo, že v San Franciscu stojí takýto dom, to-bôž som nemala poňatia, že sa tam niekde nachádza takáto prepychová štvrť. Kočiš ju nazval Nob Hill. Celá oblasť bola posiatá panskými sídlami v gotickom umeleckom štýle, domy s vežičkami a terasami okázalo lemovali ozdoby od výmyslu sveta, aké sa len za peniaze dajú kúpiť – a v každom z nich sa pravdepodobne nachádzalo viac miestností ako na celej našej ulici v Brooklyne.

Dvadsaťtri rokov života som rojčila o honosných domoch, kreslila ich zvonku i zvnútra a predstavovala si, že v nich bývam. Keď som dostala sústrastný list od ženy, ktorá tvrdila, že je moja teta Florence, a pozývala ma, aby som žila spolu s jej rodinou v San Franciscu, ani v najodvážnejšom sne by mi nezišlo na um, že môžem čakať takú nádheru. *Nemôžem znieť ani len pomyslenie na Charlottinu dcéru, opustenú v tom hroznom meste. Prosím. Musíš k nám prísť.*

V obálke bol vložený aj lístok na vlak, akoby nebolo pochyb, že s návrhom budem súhlasiť. A koniec koncov, to som aj urobila. Nemala som dokopy nič, čo by som po sebe mohla zanechať. Pracovala som ako predavačka gýčových drobností pre dámy v obchode pani Beardovej a prenajímala si izbu v ubytovni páchnucej po mastenci a baraňom mäse. Pôvodne sme v nej bývali s mamou, teraz som si ju už nemohla dovoliť. Sužovali ma obavy z nejstej budúcnosti – o niekoľko dní som si mala začať hľadať nové ubytovanie.

Vo vlaku do San Francisca som si v duchu predstavovala, čo ma čaká. Možno tiež žijú v ubytovni, možno dokonca v byte. V mojom najprepracovanejšom scenári bývali v malom domčeku alebo vilke. A teraz, keď som dorazila na miesto, nič z toho sa ani zďaleka nepribližovalo skutočnosti.

S nepríjemným pocitom som sa predrala pomedzi pracujúcich mužov okolo stĺpov s vytesanými postavami Amora, ktoré objímali akýsi erb. Zastala som pri otvorených dverách.

„Prepáčte, slečna.“ Statný muž si kliesnil cestu, držiac prepravku s bielymi ružami. Keď som ho nasledovala do predsieni vyloženej kosoštvorcovými dlaždicami hnedo-zelenej a bielo-ružovej farby, ich vôňa ma pohltila. Strop sa týčil do výšky dvoch poschodí, dominovala mu kupola pomaľovaná anjelmi. Neuveriteľné. Aj v predsieni panoval veľký zhon, muži vybalovali škatule a slúžky pobehovali sem a tam.

Naľavo odo mňa viselo obrovské zrkadlo so zlatým rámom, pod ním spočívala zamatová lavička. Vedľa nej stál mramorový stôl so zlatými detailmi, na ktorom sa uprostred množstva váz a podnosov krčil jemne vypracovaný strieborný telefón s nožičkami pripomínajúcimi pazúry. Nikdy som nevidela taký vyzdobený telefón. Ani som netušila, že niečo také vôbec existuje. Chrapľavé zvonenie ho prebralo k životu a ja som od prekvapenia vyplašene poskočila.

Do predsieni vběhol očividne utrápený Číňan, ktorý mal na sebe čierny oblek. Zdvihol slúchadlo s drevenou rukoväťou a vyštekol doň: „Sullivanovo sídlo.“

Ostala som ako obarená. U nás doma sme nemali žiadneho Číňana, a vonkoncom som nečakala, že jedného nájdem v dome svojej tety, ako dvíha telefón. Väčšina ľudí, ktorých som v Brooklyne poznala, pochádzala takmer výhradne z Írska. Nikdy som nepočula, že by mal niekto čínskeho komorníka. Keď som ustúpila, zbadal ma a naznačil, aby som ho počkala. „Nie, nie,“ zaručal do telefónu.

„Objednávka bola na desať, nie na štyri.“ Po krátkom rozhovore položil slúchadlo späť do vidlice. „Vy ste slečna Kimblová?“

Jeho rásnosť a čulosť ma opäť prekvapili. Prikývla som.

„Rodina vás očakáva. Tadiaľto, slečna.“ Otočil sa na päte tak prudko, až mu zapletaný vrkoč preletel z jednej strany chrbta na druhú. Viedol ma popri krivolakom schodisku a dolu chodbou, ktorá sa každú chvíľu rozvetvovala rôznymi smermi, napokon sa zastavil pri otvorených dverách a oznámil: „Prišla slečna Kimblová.“

„Vynikajúco!“ ozval sa nadšený mužský hlas.

Vkročila som do priveľmi honosného salónu, keď vysoký štíhly muž oblečený v obleku ušitom na mieru vstal, aby mi šiel v ústrety. Ako prvá mi na ňom padla do očí nakrátko zastrihnutá brada, ktorá ihrala rovnakým odtieňom červenej ako jeho ulízané vlasy. Vyzeral doslova ako zo škatuľky. Nebyť srdečného tepla v jeho vypuklých bledých očiach a dlaniach smerujúcich priamo ku mne, dokonalosť zovňajšku tohto pána by ma iritovala. „Slečna Kimblová, som Jonathan Sullivan, tvoj strýko Jonny. Som nesmierne rád, že si konečne tu.“ Zovrel mi ruky s úsmevom, ktorý ma upokojil. „Bolo nám veľmi ľúto, keď sme sa do počuli o smrti tvojej matky. Samozrejme, že nikto na svete ju nemôže nahradiť, ale dúfam, že bude v našich silách utíšiť a zmierniť bolesť zo straty, ktorú práve prežívaš.“

„Som vám veľmi vďačná, strýko, za to, že ste po mňa poslali. Prosím, volajte ma May.“

„May, asi sa budeš chcieť stretnúť so svojou sesternicou.“ Odstúpil, ukázal na mladú ženu nenápadne ukrytú medzi tapetami so zlatými ornamentmi, malebnou drevorezbárskou výzdobou a hromadou dekoratívnych sošiek.

Keď som ju zbadala, nevedela som od nej odtrhnúť zrak.

„Som Goldie,“ vstala s pôvabom a vyrovnanosťou, ktoré som jej závidela. Okamžite si ma podmanila. Jej úsmev ma prinútil zabudnúť, že som sa niekedy cítila osamelo.

Nikdy som nestretla človeka, ktorého by meno vystihovalo tak dokonale ako moju sesternicu. Bola oblečená v modrých koktailových šatách z jemného materiálu, splývajúceho v elegantných líniách, ladili s farbou jej očí a ich strih vyzdvihoval jej ženskú postavu v tvare presýpacích hodín. Blond vlasy mala rafinovane upravené v štýle pompadour, aký sa objavoval v najnovších módných časopisoch. Elektrické svetlo osvetľujúce tapetu okolo nej vytvorilo akoby svätožiariu, vyzerala ako jeden z nespočetného množstva maľovaných porcelánových anjelov skrášľujúcich dom.

„No pozrime sa na vás! Perfektná dvojica! Nepochybujem, že sa z vás rýchlo stanú priateľky!“ zvolal nadšene strýko Jonny.

Goldie ma zahalila do objatia s vôňou jazmínu. „Aké úžasné, že sme ťa našli. Vyzeráš ako jedna z nás, keby som ťa stretla na ulici, hneď by som spoznala, že sme rodina.“

Trochu to prehnela, ale myslela to dobre. Goldie bola približne v mojom veku, možno o niečo mladšia, ale tam sa akákoľvek podobnosť končila. Sesternica sa podobala na moju mamu viac než ja. Aj ona bola krásna, a ja som si často zúfala nad svojimi pozoruhodne hnedými očami a vlasmi a bledou pokožkou.

Teraz som pocítila svoju nedostatočnosť ešte ostrejšie a nepomohlo mi ani to, že som zaprášená a ufúľaná z cesty, ani to, že sa mi bezsenné noci isto odrážajú na tvári. Porozhliadla som sa okolo seba, dúfajúc, že konečne uvidím ženu, za ktorou som cestovala takmer päťtisíc kilometrov. „A teta Florence?“

Strýko a sesternica si rýchlo vymenili pohľady. Potom sa strýko Jonny ujal slova: „Rada by tu bola s tebou, ale obávam sa, že –“

„Bolí ju hlava,“ rýchlo dodala Goldie.

„Ach,“ snažila som sa nedať najavo svoje sklamanie. Chcela som jej položiť toľko otázok... Teta, ktorú som nikdy v života nestretla, mi mohla odkryť tajomstvá mojej matky, tajomstvá jej i môjho života...

V tej chvíli som sa ešte nazdávala, že budeme mať dosť času všetko si vyrozprávať inokedy. Veď som len prišla.

Goldie ma v návale roztopaše chytila za ruku. „Istotne umieraš túžbou prezliecť sa. Cestovať vlakom je príšerné, však? Vskutku neexistuje spôsob, ako cestovať na úrovni.“

Dnes ráno som si obliekla svoje najlepšie šaty, pretože som na príbuzných chcela urobiť čo najlepší dojem. Vedela som, že Goldie si nevšimla záplatu na blúzke – bola vzadu, skrytá pod elegantným sakom, ktoré sme ušili s mamou, aby ladilo k hnedej sukni –, ale aj tak som mala pocit, akoby jej udrela rovno do očí.

Sesternica sa bezhlavo náhlila ďalej a ja som nestihla spracovať svoje poníženie. „Užijeme si toľko zábavy! Už sa neviem dočkať, kedy ťa všetkým predstavím.“

„Všetkým?“

„Všetci sú takí nadšení, že ťa spoznajú. Hovorí sa o tebe už celé dni. Bola si dokonca spomenutá v stĺpčeku *Príchody* v novinách *Bulletin!*“

Tvár strýka Jonnyho sa stiahla do úšklabku.

„Je to dôkaz, že sme dôležití a stojíme za zmienku,“ povedala Goldie úctivo svojmu otcovi. „Preto, samozrejme, príde aj pani Hoffmanová.“

„May je asi z toho trochu zmätená, zlatíčko,“ láskavo napomenul dcéru strýko Jonny a potom sa obrátil ku mne: „Dúfam, že ťa cestovanie priveľmi nevyčerpalo. Goldie na tom trvala, bola presvedčená, že určite budeš nadšená.“

„Žiadna žena nie je príliš unavená na večierok, oci,“ vyhlásila Goldie.

„Večierok?“ opýtala som sa.

Strýko sa pustil do vysvetľovania: „Áno, večierok na tvoju počesť. Dúfam, že ti to nebude prekážať. Usúdili sme, že je to najlepší spôsob, ako ťa privítať a pochváliť sa pred našimi priateľmi.“

Goldie uviedla veci na pravú mieru: „Prečo si myslíš, že sa nám všetci títo služobníci motajú pod nohami? Objednala som päťsto ruží a toľko sviečok, že by mohli osvetliť celú ulicu.“

Strýko Jonny sa mykol.

„Ach, oci, upokoj sa. Bude to vyzeraf nádherne a voňať božsky, čo ti to nestojí za veľkolepé privítanie mojej dávno stratenej sesternice? Ako sa cítiš, May? Ach, prosím ťa, nehovor mi, že si príliš unavená!“

„Možno je len trošičku zaskočená, moja drahá,“ poznamenal strýko Jonny, pričom sa na mňa díval chápatým pohľadom.

Trošičku?! Oveľa viac než to. *Nikdy im nedaj dôvod myslieť si, že k nim nepatríš*, vždy hovorievala moja mama. Mala tým na mysli spoločnosť. Nikdy by som nečakala, že budem potrebovať jej rady. Bola som predavačka v Brooklyne a v tom najlepšom prípade som sa domnievala, že mi mamine vedomosti pomôžu zamestnať sa v takom väčšom obchodnom dome, kde mi moje dokonalé spôsoby a správanie podľa etikety pomôžu presvedčiť zákazníčku, aby si kúpila tú drahšiu brošňu.

Rýchlo som sa spamätala a usmiala sa: „Urobili ste mi veľkú radosť. Obaja ste veľmi láskaví.“

„To je najmenej, čo môžeme pre teba urobiť. Si predsa rodina. Prečo neukážeš May jej izbu, drahá? Nie si hladná, May? Dám ti tam poslať čaj,“ povedal strýko Jonny.

„Pred večierkom, oci? Žiadna žena nechce piť čaj predtým, ako bude tancovať.“ Goldie ma odviedla zo salónu opäť do rozľahlej a rušnej vstupnej haly, v ktorej vrcholili prípravy. Vyviedla ma po schodoch potiahnutých tmavozeleným behúňom v odtieni rias klzájúcich sa na stojatej vode rybníka.

„Ocko požiadal pána Sothebyho, aby dnes večer vystúpil,“ prezradila mi Goldie a pozrela na mňa s očakávaním.

Bolo zrejmé, že som mala poznať to meno a pocítiť veľkú radosť. „Aké prekvapenie!“

„Mali by tu byť všetci, ktorí v San Franciscu niečo znamenajú. Poslala som pozvánku Alphonsovi Bandersnitchovi, takže sa o večierku nepochybne bude písať aj v *Bulletine*.“

„Alphonse Bandersnitch?“

„Autor najlepšej spoločenskej rubriky v meste.“

Vyšli sme na ďalšie poschodie, na koberci s oranžovými, červenými a zlatými kvetmi nás zelený behúň náhle prestal prenasledovať. Bledomodré steny zdobili štukové prvky, séria zrkadiel v pozlátených rámoch visela po celej chodbe a my sme kráčajúc po nej stretávali nespočetné množstvo vlastných podobizní. Stôl v hale oplýval ďalšími čínskymi anjelmi a zlatými srnkami s bodkami, ktoré uctievali veľkého mramorového amora s harfou.

Goldie sa zastavila pri dverách. „Toto je tvoja izba. Moja je na druhej strane kúpeľne. Zariadovala som ti ju sama, dúfam, že sa ti bude páčiť. Otec je v tomto beznádejný. Keby bolo na ňom, na stenách by si mala akurát tak nudné zlaté pruhy.“

Iste by pôsobili oveľa pokojnejšie ako svetlofialové tapety prekvi-tajúce ružovými a červenými ružami a modrými vtákmi, ktoré si ro-bia hniezda v zamotanom zelenom viniči. Výjav stolistej ruže okupo-val celý koberec. Odhrnuté ružové záclony, jedna čipkovaná a druhá zamatová, odhalili pohľad na hmlu nad vrcholmi budov a sťažňami lodí. Izba bola preplnená podobnými vecami ako v salóne – flakóny z parfumov a pozlátané lampy, smaltované škatule, sklenené misky a porcelánoví cherubíni všetkých možných druhov. Išla som si oči vyočiť pri pohľade na to, ako si uzurpovali celú izbu.

Goldie lenivo zdvihla jedného z cherubínov a pohľadila ho po pozlátených vlasoch. „Predpokladám, že si nemohla chodiť na večierky, keď bola tvoja matka chorá. Ako dlho bola vlastne chorá?“

Jej otázka ma vytrhla z pazúrov dekorácií. „Nie. Nebola chorá. Jej smrť prišla veľmi náhle. Jej srdce...“

„Ale jej list znel, akoby to celkom očakávala.“

Zmialo ma to. „Napísala ti?“

„Matke. Ako inak by sme ťa našli? Matka sa o tebe nikdy nezmieňovala.“

Ako to, že som o ničom nevedela? O nikom z rodiny. O žiadnom liste. Otázky, ktoré ma vyvádzali z miery, odkedy som dostala pozvánku od tety, sa vrátili spolu so známym zábleskom hnevu. „Ale prečo? Prečo nehovorili jedna o druhej?“

Goldie pokrčila plecami. „Ktovie.“

„Nikdy si sa nepýtala?“

„Nie.“

„Bolo v liste niečo o mojom otcovi?“

„O tvojom otcovi? Nie, vôbec nie.“ Goldie odvrátila pohľad. „Nechám ťa, aby si sa pripravila.“

Bol to zjavný únik. Pri mame som získala dosť skúseností, aby som rozpoznala zámernú zmenu témy. Možno som bola príliš nedočkavá. Fakt, že som mala rodinu, bol taký čerstvý, až som stále tomu nemohla uveriť. Jedna sestra v San Franciscu, druhá v New Yorku. Kedysi by bola vzdialenosť postačujúcou výhovorkou pre nedostatok informácií. Dnes však neznamenať nič. Vlak mohol prekonať túto priepasť za niekoľko dní. Telegraf dokonca za chvíľu. Keby mama poslala list, hneď by sa dozvedela, kde sa nachádza jej sestra, aj o jej bohatstve. Prečo potom nikdy nespomenula moju tetu?

Tak veľa tajomstiev. Život vybudovaný na tajomstvách. *Slúbila som to tvojmu otcovi, May, vravela mi, a čo sme, ak nedokážeme dodržať svoje sľuby? Nezabudne na svoj dlh voči mne ani voči tebe. Bol to dobrý a váženy človek. Váženy? Váženy pre koho? Určite nie pre nás. A čo mu mama na odplatu slúbila? Malo to niečo spoločné s tým, prečo sme boli také chudobné? Mama odmietala odpovedať na moje otázky a povedala mi iba to, že otec je členom vysokej newyorskej spoločnosti, jednej zo štyroch stoviek slávnych rodín pani Astorovej, teda spoločenskej elity, a že „miloval by ťa, keby ťa poznal“.* Prečo ma teda nikdy nespoznal?

Mama odmietala požiadať ho o pomoc a zrejme sme mu boli úplne ukradnuté, lebo nás nikdy nevyhľadal. Nosila som čižmy s lepenkovými podrážkami, ktoré sa roztápali v zimných člapkaniciach, a ošúchaný kabát, čo niekto podaroval do charitatívnej organizácie spravovanej svätuškárkami ženami z otcovej spoločenskej triedy. Mama však nikdy nezaváhala vo svojom presvedčení dodržať, na čom sa dohodli, nech už to bolo čokoľvek. Ach, ako len verila a verila a verila. Nechcela o ňom počuť ani pol zlého slova, preto som sa čoskoro naučila nechať si všetky kritické poznámky o otcovi pre seba. Myslela som si, že jej klamal a obe nás opustil. Už dávno ma unavilo čakať na všetko, čo nám prisľúbil – bola som netrpezlivá a nahnevaná, že moja matka dôverovala mužovi, ktorému sa zjavne nedalo veriť.

V dvanástich som trvala na tom, aby ma zobrali zo školy, pretože som chcela pracovať. Každú spoločnú voľnú hodinu ma mama učila etiketu, francúzštinu, tanec a kreslenie akvarelom. Vždy som balansovala medzi dvoma životmi: tým, ktorý som každodenne žila v Brooklyne, a tým, ktorý mi sľubovala moja matka: *Jedného dňa ti nebude chýbať absolútne nič. Ty sem nepatíš. Si určená pre niečo dôstojnejšie ako toto.*

Po jej smrti sa však žiaden otec z bohatej spoločnosti neukázal. Možno toto bol ten život, ktorý mi sľubovala, život s mojimi príbuznými. Čo ak jej sľuby otcovi mali niečo do činenia s tetou Florence a so San Franciscom? Ale prečo potom nikdy nespomenula Sullivanovcov? Čo im napísala? Kedy? Nikdy sa mi nepriznala, že by bola chorá.

Odpovede poputovali spolu s mojou matkou do hrobu a ja som si opäť prehovárala do duše, že musím byť trpezlivá. Teta Florence mi to určite vysvetlí, a tak som sa rozhodla, že zatiaľ si všetko poriadne vychutnám. Ignorovala som popudlivé nepríjemné pocity, ktoré ma neprestajne presvedčali, že to celé bola strašná chyba. Dnes večer som mala zažiť svoj prvý ples. Môj život sa tak náhle zmenil k lepšiemu a ja som to nechcela pokaziť svojou starou známou nespokojnosťou.

Samozrejme, nemala som žiadnu plesovú róbu, museli mi posťaiť moje najlepšie nedeľné šaty ušité zo svetlohnedého mušelínu. V kostole mi za ne ľudia mnohokrát skladali komplimenty a cítila som sa v nich sama sebou. Keď som si ich však teraz obliekla, mala som pocit, akoby sa mi samotná miestnosť vysmievala. Nemala som žiadne šperky, mama vždy hovorievala, že ozdôbky zo ženy správnu dámu nespravlia. Moja chudoba sa mi však nikdy nezerala taká do očí bijúca ako v tej chvíli. Pripadala som si ako úbohá kostolná myš v pozlátenej škatuľke so šperkami.

Zrazu niekto zaklopal na dvere. Než som stihla odpovedať, Goldie vbehla do izby s náručou vlniaceho sa ružového hodvábu. „Vedela som to,“ hodváb nedbalo hodila na posteľ. „Nick hovoril, že tvoje kufre dorazia neskôr. Vlakom sa v dnešnej dobe skutočne nedá dôverovať! Do toho tvojho malého kufríka sa iste nezmestili žiadne plesové šaty, tak som si pomyslela... ak by si chcela, no, môžeš si požičať niečo odo mňa. V týchto ma už roky nikto nevidel.“

Nemala som žiadne iné kufre a nevedela som, ako to povedať. Nenachádzala som správne slová, ktorými by som Goldie mohla vysvetliť, že som nežila taký život, ako si zjavne namýšľala. Okrem toho som bola minimálne o dva centimetre vyššia než ona a svojou figúrou som sa ani zďaleka nepribližovala k jej dokonalej postave. Napriek tomu by som tie šaty nosila po zvyšok života len z čiročistej vďaky.

„Ďakujem, že si na mňa myslela. Nechcela by som nikoho z vás zahanbiť.“

Goldie len mávla rukou: „Pošlem sťažnosť v tvojom mene na stanicu.“

Poslala mi bozk a nechala ma samu s večernými šatami, boli také nádherné a jemné, nič také som nikdy nevlaslnila. Teraz by sa mi hodil čarovný korzet, ktorý by mi vykúzlil prsia mojej sesternice. Dekolt mi odstával a bol priveľmi hlboký; zmiernila som to tým, že

som si okolo ramien pozastrkovala staré čipkované vreckovky mojej mamy. Vyzerali staromódne a na okrajoch boli ošúchané, ale otočila som ich tak, aby otrhané časti nebolo vidieť. Šaty mi boli prikrátke, no aj tak pôsobili elegantnejšie a krajšie ako moje kostolné, a ružová mi dodávala iskru do poblednutých líc. Teraz som aspoň vyzerala ako oblečená na ples a nie na kázanie.

Veľa času som strávila úpravou svojich nepoddajných krepovitých vlasov, snažiac sa premeniť ich na niečo, čo by sa priblížilo k štýlovému účesu mojej sesternice. Napínala som uši, aby som začula prichádzajúcich hostí, ale žiadne zvuky ku mne nedoliehali. Akoby sa ruch, ktorého som bola predtým svedkom, úplne stratil. Hodinu som sa rozhodovala, ktorý z mnohých parfumov si vyberiem. Napokon som si zvolila vôňu pomarančového kvetu.

Umierala som od hladu, škoda, že Goldie zamietla strýkov návrh, aby mi priniesli čaj, utešovala ma však predstava, že na plese určite nájdem niečo pod zub. Čakala som, že niekto po mňa príde, že niekto zaklope na dvere, či už slúžka, Goldie, alebo strýko, proste niekto, kto mi oznámi začiatok plesu. Podišla som k oknu a cez hustnúcu hmlu som sledovala prichádzajúce vozy. Sivé dažďové mraky sa vznášali vo svetle lúčov. Stále po mňa nikto neprichádzal. Zaujímalo ma, či existuje nejaký protokol pre čestného hosťa, ktorý som nepoznala. Mala by som sa dostaviť načas? Alebo radšej meškať? Očakávali odo mňa veľkolepý príchod? Ani na jednej matkinej lekcii sme o takomto scenári nediskutovali.

Otvorila som dvere a ocitla sa na chodbe ponorenej do podozrievajúceho ticha a oslepujúco jasného svetla. Vskutku podivné. Keby som nevidela prichádzať hostí na vlastné oči, ani by som si nepomyslela, že sa tu koná nejaký večierok. Zaklopala som na dvere izby sesternice Goldie, ale nikto sa neozval. Keď som ich otvorila, oviaľ ma jemný závan jazmínu a oslnil záblesk zlatej a bielej farby, no vnútri nikto nebol. Asi je už dole. Čakajú na mňa.